

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 239/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], právne zastúpeného euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Tos 160/2014-57 z 12. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „odsúdený“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Tos 160/2014-57 z 12. novembra 2014 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ *„Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 171/72 zo dňa 30. 11. 1972, bol... uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Tr. zák. a bol za to odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody na 15 mesiacov so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny.*

Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov, sp. zn. 2Rtv 66/1991 zo dňa 05. 12. 1991 bolo na základe návrhu odsúdeného na prieskumné konanie podľa zákona č. 119/1990 Zb. rozhodnuté tak, že podľa § 14 ods. 1 Zákona o rehabilitácii bol uvedený rozsudok zrušený v celom rozsahu spolu s ďalšími rozhodnutiami na tento rozsudok obsahovo nadväzujúcimi.

Nadväzujúcim rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 2Rtv 66/1991 zo dňa 27. 01. 1992 bol [REDAKOVANÉ] uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 270 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený k podmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov.“ (citované z odôvodnenia namietaného uznesenia, pozn.). Sťažovateľ sa návrhom zo 16. júna 2014 domáhal, aby Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) vyslovil, že je „podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. v platnom znení, per analogiam účastný súdnej rehabilitácie vo vzťahu k odsudzujúcemu rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 30. 11. 1972 sp. zn. T 171/72 a zo dňa 27. 1. 1992 sp. zn. 2 Rtv 66/91“ (citované z uznesenia okresného súdu č. k. 1 Nt 16/2014-46 z 15. augusta 2014, pozn.).

3. Okresný súd uznesením č. k. 1 Nt 16/2014-46 z 15. augusta 2014 rozhodol, že sťažovateľ je „podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. per analogiam je účastný súdnej rehabilitácie“. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „okresný prokurátor“) sťažnosť č. k. 1 Pn 1291/12/7707-20 z 22. októbra 2014 z dôvodu „zmeškania lehoty na podanie návrhu na začatie konania“ sťažovateľom. O sťažnosti okresného prokurátora rozhodol krajský súd namietaným uznesením z 12. novembra 2014 tak, že zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu z 15. augusta 2014 a „návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] na vyslovenie, že je účastný súdnej rehabilitácie podľa zák. č. 119/1990 Zb.“, zamietol.

4. Sťažovateľ v podstatnom namietal, že krajský súd:

a) „rozhodl v neveřejném zasedání, aniž předtím vyzval stěžovatele, aby se k prokurátorově stížnosti vyjádřil“, čím mal porušiť jeho základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 40 ods. 3 listiny,

b) konal na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2014 bez účasti prokurátora a „přesto ve věci rozhodl, aniž byly splněny zákonné podmínky k vydání rozhodnutí“, čím mal porušiť jeho právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Usnesením Krajského soudu... ze dne 12. 11. 2014 č. j. 23Tos/160/2014-57 bylo porušeno právo stěžovatele na

- spravodlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy;
- soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 46 odst. 1 Ústavy;
- obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny a čl. 50 odst. 3 Ústavy.

II. Usnesení Krajského soudu... ze dne 12. 11. 2014 č. j. 23Tos/160/2014-57 se zrušuje.“

Súčasne sťažovateľ požiadal o priznanie trov právneho zastúpenia v sume „284,08 Euro“.

II.

6. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd vyzval krajský súd [§ 25 ods. 1 v spojení s § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], aby zaujal písomné stanovisko k predmetu sťažnosti. Súčasne požiadal o predloženie jeho súdneho spisu sp. zn. 1 Nt 16/2014.

7. Krajský súd v písomnom stanovisku sp. zn. Spr 50/2015 z 12. februára 2015 k predmetu sťažnosti (bod 4) uviedol: *«Pokiaľ sa týka dôvodov na vyslovenie, že [REDAKOVANÉ] je podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. per analogiam účastný súdnej rehabilitácie, tak ako o tom rozhodol súd prvého stupňa, s týmito sa krajský súd nestotožnil. Svojím uznesením sp. zn. 23 Tos/160/2014 zo dňa 12. 11. 2014 preto podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. na podklade sťažnosti prokurátora zrušil predmetné rozhodnutie súdu prvého stupňa a návrh [REDAKOVANÉ] zamietol. Dôvodom pre takéto rozhodnutie bol fakt, že menovaný možnosť na súdnu rehabilitáciu v zmysle zák. č. 119/1990 Zb. už využil a toto konanie bolo u neho právoplatne skončené.*

K námietke sťažovateľa spočítavajúcej v tom, že ho krajský súd nevyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti prokurátora, je potrebné uviesť, že opravný prostriedok sa podáva na súde prvého stupňa, ktorý ho doručí ostatným stranám a následne predloží spis nadriadenému súdu na rozhodnutie. Krajský súd nemá k dispozícii spis súdu prvého stupňa, aby teraz posúdil, či bol dodržaný tento postup. V každom prípade však na súde prvého stupňa, kde bol obhajca prítomný, tak aj v sťažnostnom konaní, prokurátor namietal iba uplynutie lehôt pre aplikáciu § 33 ods. 2 zák. č. 119/1990 Zb., k čomu sa strany už v pôvodnom konaní vyjadrili.

K účasti prokurátora na neverejnom zasadnutí konanom o podanej sťažnosti na krajskom súde je potrebné uviesť, že predmetné konanie bolo vykonávané v zmysle zák. č. 301/2005 Z. z. – Trestného poriadku, kde podľa § 302 ods. 1, ods. 2 Tr. por. sa neverejné

zasadnutie vykonáva iba v prítomnosti senátu a zapisovateľa; účasť iných osôb je vylúčená. Namietané ustanovenie § 10 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. o účasti prokurátora sa týka iba konania podľa tohto zákona a pred súdom prvého stupňa...

Keďže sťažovateľ sa svojim návrhom na prieskumné konanie domáhal zrušenia právoplatného odsudzujúceho rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov, sp. zn. 2Rtv 66/91, ktoré bolo vyhlásené až dňa 27.1.1992, je celkom zjavné, že platný právny poriadok, teda ani zákon č. 119/1990 Zb., takýto opravný prostriedok na dosiahnutie navrhovateľom požadovaného zrušenia právoplatného rozsudku súdu nepripúšťal a ani nepripúšťa (podanie neprípustného návrhu podľa § 9 zákona č. 119/1990 Zb. má za následok zákonnú povinnosť súdu zamietnuť takýto neprípustný návrh aj na neverejnom zasadnutí bez jeho vecného prejednaní, teda z procesných dôvodov, obdobne, ako je to pri iných opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam súdu). Z uvedeného dôvodu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy sťažovateľovi zákon nepriznával právo na vecné prejednanie jeho návrhu na preskúmanie rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov dňa 27.1.1992, sp. zn. 2Rtv 66/91. S poukazom na účel a znenie zákona č. 119/1990 Zb. je tiež v prípade sťažovateľa celkom zjavne vylúčené použitie analógie podľa § 33 ods. 2 uvedeného zákona, o ktoré ustanovenie sťažovateľ opieral svoj návrh na prieskumné konanie, keďže o čine sťažovateľa z obdobia od 25.2.1948 do 1.1.1990 bolo rozhodnuté rozsudkom vyhláseným až dňa 27.1.1992, teda za inej spoločensko-politickej situácie, než ktorá spoločensko-politická situácia je uvedená v § 1 zákona č. 119/1990 Zb.

S poukazom na to, že platný právny poriadok neumožňuje sťažovateľovi prostredníctvom návrhu na prieskumné konanie podľa zákona č. 119/1990 Zb. dosiahnuť zrušenie právoplatného rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 27.1.1992, sp. zn. 2Rtv 66/91, nemohlo v konaní, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 23Tos/28/2013 (ani v konaní na súde I. stupňa) dôjsť k namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy, čl. 36 ods. 1 čl. 50 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Nad rámec vyššie uvedených záverov, na základe ktorých je možné dospieť k záveru o neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa, k dvom nosným námietkam sťažovateľa považujem za potrebné uviesť nasledovné:

... zo spisu tunajšieho súdu, sp. zn. 23Tos/160/2014, nie je možné objektívne zistiť, či opravný prostriedok, sťažnosť prokurátora, bola zaslaná sťažovateľovi, teda vlastnou prieskumnou činnosťou objektivizovať správnosť tohto tvrdenia sťažovateľa. Napriek uvedenému si dovoľujem poukázať na to, že platná právna úprava neukladá súdu povinnosť zaslať sťažnosť proti uzneseniu súdu protistrane (§ 185 a nasl. Tr. por.) tak, ako je to v prípade iného riadneho opravného prostriedku, a to odvolania proti rozsudku (§ 314 Tr. por.)...

Na druhej strane je nesporné, že podľa ustálenej súdnej praxe v trestnoprávnej oblasti z hľadiska zachovania rovnosti strán v trestnom konaní napriek platnej právnej úprave je z materiálneho hľadiska v zásade žiaduce, aby sťažnosť proti uzneseniu súdu, podaná stranou v konaní, bola zaslaná na vedomie druhej strane. Zaslanie sťažnosti proti uzneseniu protistrane sa z hľadiska zabezpečenia rovnosti strán v konaní nevyžaduje v prípade „nedostatkov“ sťažnosti, brániacich jej vecnému prejednaniu (viď § 193 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por.). Keďže senát tunajšieho súdu, konajúci o sťažnosti prokurátora proti rozhodnutiu súdu I. stupňa, bol „ex offo“ povinný primárne skúmať, či zákon pripúšťa vecné prejednanie návrhu sťažovateľa a v zmysle § 9 druhá veta zákona č. 119/1990 Zb. bol podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. tiež oprávnený sám rozhodnúť o zamietnutí návrhu sťažovateľa aj pre jeho neprípustnosť, ako tomu bolo aj v danom prípade, neexistoval v prejednávacom prípade formálny a ani materiálny dôvod pre zaslanie sťažnosti prokurátora sťažovateľovi.

Z hľadiska materiálneho tiež považujem za potrebné zdôrazniť, že senát tunajšieho súdu na odôvodnenie svojho rozhodnutia nepoužil argumentáciu prokurátora (márne uplynutie lehoty na podanie návrhu, s ktorou argumentáciou bol sťažovateľ oboznámený už v konaní pred súdom prvého stupňa), ale argumentoval neprípustnosťou vecného prejednania návrhu sťažovateľa z dôvodu, že sťažovateľ „... už využil možnosť rehabilitácie v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. a o jeho rehabilitácii v súvislosti s horeuvedeným odsúdením bolo už v zmysle tohto zákona právoplatne rozhodnuté“. S poukazom na uvedené je teda nepochybné, že aj v prípade nezaslania sťažnosti prokurátora sťažovateľovi by v prejednávacom prípade celkom zjavne nemohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní, keďže ani prípadná argumentácia sťažovateľa k dôvodom sťažnosti prokurátora by

celkom zjavne nemohla mať akýkoľvek vplyv na argumentáciu senátu tunajšieho súdu v uznesení zo dňa 12. 11. 2014, sp. zn. 23Tos/160/2014.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú neúčast' prokurátora na neverejnom zasadnutí senátu tunajšieho súdu v rozpore s ustanovením § 10 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., porušenie práva podľa tohto ustanovenia by mohla namietat' jedine strana, ktorej bolo takéto právo v rozpore so zákonom upreté, teda v danom prípade jedine prokurátor. Z uvedených dôvodov v prípade neúčasti prokurátora na neverejnom zasadnutí súdu v rozpore s ustanovením § 10 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., nemôže byť sťažovateľ osobou, ktorej by porušením ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. objektívne mohlo byť zasiahnuté do jeho základných práv alebo slobôd v zmysle čl. 127 Ústavy...»

8. Nahliadnutím do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 16/2014 ústavný súd zistil vo vzťahu k predmetu posudzovanej sťažnosti tieto relevantné skutočnosti:

Na č. l. 38 je zápisnica o verejnom zasadnutí okresného súdu vo veci sp. zn. 1 Nt 16/2014 z 15. augusta 2014, podľa ktorej okresný prokurátor navrhol návrh zamietnuť, lebo bol oneskorene podaný. Okresný súd prijal uznesenie: „*podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. pre analogiam odsúdený [REDAKOVANÉ] ... je účastný súdnej rehabilitácie.*“

Na č. l. 46 – 50 je písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu z 15. augusta 2014.

Na č. l. 53 – 54 je sťažnosť okresného prokurátora č. k. 1 Pn 1291/12/7707-20 z 22. októbra 2014 proti uzneseniu okresného súdu z 15. augusta 2014 podaná osobne 27. októbra 2014, na rube ktorej je pokyn pre súdnu kanceláriu (z toho istého dňa) na zaslanie sťažnosti –navrhovateľovi a obhajcovi. K tomuto pokynu je pripojená doručka súdneho doručovateľa tohto znenia: „*Označenie zásielky: 1 Nt 16/2014-53 sťažnosť Var. (t. j. súdca, pozn.) Adresát: [REDAKOVANÉ] v AK Prešov (právny zástupca sťažovateľa, pozn.). Potvrdzujem svojím vlastnoručným podpisom, že som vyššie označenú zásielku dnes prevzal(a). V Prešove dňa 28. 10. 2014 podpis Müller.*“

Na č. l. 56 je zápisnica o neverejnom zasadnutí krajského súdu vo veci sp. zn. 23 Tos 160/2014 konanom 12. novembra 2014 za účasti členov senátu a asistentky senátu. Krajský súd uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil uznesenie

okresného súdu a návrh sťažovateľa „na vyslovenie, že je účastný súdnej rehabilitácie podľa zák. č. 119/1990 Zb.“, zamietol.

Na č. l. 57 je písomné vyhotovenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 23 Tos 160/2014 z 12. novembra 2014.

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. čl. 40 ods. 3 listiny, obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

12. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom (body 1 a 5) postupom krajského súdu a jeho uznesením č. k. 23 Tos 160/2014-57 z 12. novembra 2014.

13. Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o neopodstatnenosti faktických a právnych záverov napadnutého uznesenia krajského súdu nenadväzujúcich na existujúci skutkový stav, ako aj nezákonný procesný postup krajského súdu. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv (body 1 a 5).

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného

súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o sťažnosti okresného prokurátora uznesením č. k. 23 Tos 160/2014-57 z 12. novembra 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a listiny, resp. dohovoru.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúce právne závery. V odôvodnení rozhodnutia sa krajský súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu zaoberal podstatou argumentácie okresného prokurátora: „*Uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 1Nt/16/2014-46 zo dňa 15. 08. 2014 bolo rozhodnuté, že [REDAKOVANÉ] je podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. per analogiam účastný súdnej rehabilitácie. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor okresnej prokuratúry, v ktorej namietal, že súd prvého stupňa pochybil, pokiaľ vyslovil v napadnutom uznesení, že odsúdený je účastný súdnej rehabilitácie v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. Poukazoval na to, že neboli splnené lehoty v zmysle ustanovení § 4 ods. 1 písm. c) a § 6 ods. 2 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii k tomu, aby v súčasnej dobe mohlo byť v zmysle rehabilitačného zákona o návrhu odsúdeného rozhodované. Žiadal preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a tomuto prikázal, aby vo veci znovu konal a rozhodol.*“ a svoje rozhodnutie odôvodnil takto: „*Krajský súd ako súd druhého stupňa podľa § 192 ods. 1 Tr. po r. preskúmal napadnuté uznesenie,*

preskúmal i správnosť a zákonnosť konania, ktoré mu predchádzalo a po oboznámení sa s obsahom priloženého spisu dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná.

Ako už bolo uvedené v úvode tohto uznesenia [REDAKOVANÉ] bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 171/72 zo dňa 30. 11. 1972 uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Tr. zák. a bol za to odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody na 15 mesiacov so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 2Rtv 66/1991 zo dňa 05. 12. 1991 bolo na základe návrhu odsúdeného na prieskumné konanie podľa zákona č. 119/1990 Zb. rozhodnuté tak, že podľa § 14 ods. 1 Zákona o rehabilitácii bol uvedený rozsudok zrušený v celom rozsahu spolu s ďalšími rozhodnutiami na tento rozsudok obsahovo nadväzujúcimi. Nadväzujúcim rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 2Rtv 66/1991 zo dňa 27. 01. 1992 bol [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 270 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený k podmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov. Z uvedeného teda vyplýva, že odsúdený [REDAKOVANÉ] už využil možnosť rehabilitácie v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. a o jeho rehabilitácii v súvislosti s horeuvedeným odsúdením už bolo v zmysle tohto zákona právoplatne rozhodnuté. Ustanovenie § 32 ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii č. 119/1990 Zb. sa teda na jeho prípad nevzťahuje, a to ani analogicky, pretože súdna rehabilitácia u menovaného už bola uskutočnená. Z uvedených dôvodov preto krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu a návrh odsúdeného na vyslovenie, že je účastný súdnej rehabilitácie podľa zák. č. 119/1990 Zb. zamietol.“

17. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

18. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd konštatuje, že dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu, dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu

a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti (bod 15) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Ústavný súd k uvedenému právnomu záveru ešte poznamenáva, že nosným dôvodom sťažovateľom namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru mala byť neúčast' prokurátora na neverejnom zasadnutí krajského súdu [pozri bod 4 b)]. Táto neúčast' nie je však právne relevantnou skutočnosťou majúcou priamy dopad (následok) na porušenie označených sťažovateľových práv (pozri tiež bod 7). Z uvedeného dôvodu (absencie príčinnej súvislosti) nepovažoval ústavný súd za dôvodné (pozri tiež body 14 a 17) požiadať sťažovateľa o zaujatie stanoviska k vyjadreniu krajského súdu z 12. februára 2015 (bod 7).

22. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie základného práva „*na obhajobu podľa čl. 40 ods. 3 Listiny a čl. 50 ods. 3 Ústavy*“, ktoré, ako to vyplýva z petitu sťažnosti (bod 5), malo byť porušené súčasne s porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, a to najmä z dôvodu už uvedeného v bode 4 a) (krajský súd nevyzval sťažovateľa na vyjadrenie sa k prokurátorovej sťažnosti). Ústavný súd odmietol sťažovateľovu sťažnosť aj v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K uvedenému právnomu záveru ústavný súd dospel na základe svojho zistenia vyplývajúceho zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 16/2014 (č. 1. 53 – 54), podľa ktorého právny zástupca sťažovateľa prevzal 28. októbra 2014 druhopis sťažnosti okresného prokurátora z 22. októbra 2014, čo potvrdil svojím vlastnoručným podpisom (zhodným s ďalšími jeho podpismi na listinách nachádzajúcich sa v označenom súdnom spise, ako aj na ústavnej sťažnosti a k nej pripojenej plnej moci). Aj keď sťažovateľ nebol priamo vyzvaný krajským súdom na vyjadrenie sa k tejto sťažnosti, mal možnosť, keďže mu bola doručená, zaujať k nej relevantné stanovisko (pozri tiež argumentáciu krajského súdu v bode

7, podľa ktorej okresný prokurátor ako dôvod svojej sťažnosti uviedol márne uplynutie lehoty na podanie sťažnosti, s čím bol sťažovateľ oboznámený už v konaní pred súdom prvého stupňa – táto skutočnosť vyplýva aj zo súdneho spisu okresného súdu).

23. Ústavný súd ešte poukazuje na svoj právny záver prezentovaný v bode 20. Keďže nebolo zistené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť súčasne (a ani následne) k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. čl. 40 ods. 3 listiny.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015